

Mødre og fedre

Jeg blir en tanke provosert av å lese om fedre som ikke får tilstrekkelig samvær med barna sine.

Er enig med deg, Thore Olsen, er mødrene vanskelige er det et enda vanskeligere system de må gjennom for å få mer samvær med sine barn, og det blir helt feil. Men hvor blir barnas «tilstrekkelige samværsrett» av i alt dette, enten mødrene er samarbeidswillige eller ei? Hva med barnas ønsker og rettigheter der fedrene ikke stiller opp i det hele tatt?

Fedrene har en del rettigheter, men de har absolutt ingen annen pålagt plikt annet enn å betale bidrag. Hvorfor kan de ikke pålegges også å ha i allfall litt samvær med sine barn?

I dag, når noen går fra hverandre, enten de er gift eller ikke, må de til mekling så lenge det er barn inne i bildet. Der må de skrive under på de vanlige annen hver helg, en kveld i uken, 14 dager sommerferie og så videre. Hva hjelper det? Det er ikke verdt papiret det er skrevet på en gang. Hva med barna da? Hva gjør en 13 års jente når far aldri ringer, aldri kommer og henter, aldri har de med på ferie, aldri noe som helst? Det eneste er en gave til jul og en til bursdagen, og det enda han bor i samme kommune! Tror du ikke den jenten vil bytte de to gavene i året med å få være med far?

Det er forferdelig galt uansett, enten fedre ikke får eller ikke vil ha samvær med sine barn. Etter min mening er det et brudd på menneskerettighetene til barna. Dette bare må det gjøres noe med.

Jeg tar hatten av for fedre som vil ha barna sine når de skal, og ofte mye mer, all ære til dem. Og dere mødre som legger kjepper i hjulene så fedre ikke får være med sine barn, dere burde vært fratatt barna deres. Som du sier, Thore, barn er falt helt ut av fokus, de blir verken sett eller hørt.

Det er vel først og fremst for barnas del det skal avtales samvær med begge foreldre?

BA 7/1-03

● Charlotte M. Lokøy